

N ΥΓΕΙΑ +ΦΑΡΜΑΚΟ

Θέσεις για τη φαρμακευτική πολιτική

Η ελληνική φαρμακοβιομηχανία παραμένει ένας αναπτυξιακός κλάδος

Tην επίπτωση των μνημονιακών «μεταρρυθμίσεων» στη φαρμακευτική αγορά και στους ασθενείς περιγράφει η Πανελλήνια Ένωση Φαρμακοβιομηχανίας, αναφέροντας ειδικότερα ότι:

- α) η υποχρηματοδότηση της δημόσιας φαρμακευτικής δαπάνης οδηγεί σε ολοένα αυξανόμενο clawback, το οποίο βρίσκεται πλέον πέρα από κάθε έλεγχο,
- β) οι πολύ χαμηλές τιμές δημιουργούν προβλήματα στην επάρκεια της αγοράς και εντείνουν την υποκατάσταση των τιμολογιακά απαξιωμένων φαρμάκων με νεότερα ακριβότερα,
- γ) η διεύθυνση των οικονομικών γενεσιών εξετασθεί να παραμένει στα χαμηλότερα επίπεδα μεταξύ των χωρών της Ε.Ε., ενώ η βιωσιμότητά τους απειλείται λόγω των τεράστιων μειώσεων τιμών που έχουν μονομερώς δεχθεί σε συνδυασμό με την ανάγνωση / στρεβλή επιβάρυνσή τους με clawback.

Η ΠΙΕΦ επιστημαίνει σταθερά τα τελευταία χρόνια ότι οι βασικές αιτίες των υπερβάσεων της φαρμακευτικής δαπάνης αφορούν τη διαχρονική απουσία κανόνων και την αδυναμία ελέγχου της συσταγογράφησης, την ανάγνωση υποκατάστασης των παλιότερων οικονομικών φαρμάκων από νεότερα ακριβότερα, την καθυστέρηση της εφαρμογής μέτρων για τον εξορθολογισμό της ασφαλιστικής αποζημίωσης, καθώς και την έλλειψη ουσιαστικών κινήτρων για την προώθηση της χρήσης των οικονομικών φαρμάκων από το σύστημα και τους ασθενείς.

Παρόλο που η δημοσιονομική σταθερότητα του συστήματος φαρμακευτικής φροντίδας είναι διασφαλισμένη μέσω των κλειστών προϋπολογισμών, η μεσομακροπρόθεσμη βιωσιμότητά του υπό τους σημερινούς όρους αποτελεί σημείο έντονου προβληματισμού: Είναι προφανές ότι το clawback αποτελεί σήμερα μια πραγματική απειλή τόσο για τις επικεφαλές όσο και για την ομαλή λειτουργία ενός συστήματος φαρμακευτικής φροντίδας που στηρίζεται κατά ένα τρίτο στη χρηματοδότηση της φαρμακοβιομηχανίας.

Η ΠΙΕΦ αναφέρει ότι μέσα στο δυσμένως αυτό περιβάλλον, η ελληνική φαρμακοβιομηχανία προσπαθεί να αναπτύξει αξιοποιώντας τη δυναμική της, τα συγκριτικά της πλεονεκτήματα και τις ευκαιρίες στην εγχώρια και διεθνή φαρμακευτική αγορά. Με βασικό αντικείμενο την παραγωγή γενεσιών φαρμάκων αλλά και με προσανατολισμό στην ανάπτυξη φαρμάκων προστιθέμενης αξίας, όπως π.χ. οι συνδυασμοί δραστικών ουσιών, τα φάρμακα βελτιωμένης φαρμακοτεχνικής μορφής, η ελληνική φαρμακοβιομηχανία αποτελεί έναν καθαρά αναπτυ-

ξιακό κλάδο, ο οποίος δημιουργεί σημαντική προστιθέμενη αξία με θετική πολλαπλασιαστική επίδραση στην εθνική οικονομία.

Παρά όμως την τεκμηριωμένη συμβολή της ελληνικής φαρμακοβιομηχανίας στην οικονομία και την κοινωνία, οι πολιτικές των τελευταίων ετών υπονομεύουν τη δυναμική της και κρατούν αναξιοποίητη τη δυνατότητα της προσφοράς της όχι μόνο σε όρους κάλυψης των φαρμακευτικών αναγκών αλλά και σε όρους ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας, στήριξης της απασχόλησης, προώθησης των επενδύσεων σε έρευνα και παραγωγή, ενίσχυσης των φορολογικών εσόδων και των εισφορών.

Οι συνεχείς μονομερείς μειώσεις των τιμών των ελληνικών φαρμάκων και η επιβολή αδικων και υπέρογκων υποχρεωτικών επιστροφών διαμορφώνουν συνθήκες ασφυξίας για την ελληνική φαρμακοβιομηχανία. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την επενδυτική συρρίκνωση, την αναστολή σημαντικών παραγωγικών επενδύσεων που έχουν ήδη προγραμματιστεί και οι οποίες θα οδηγούσαν στη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας και στην βελτίωση της ανταγωνιστικότητας του κλάδου, σημειώνουν οι εκπρόσωποι της φαρμακοβιομηχανίας.

Στο πλαίσιο του διαρκούς θεσμικού διαλόγου με την Πολιτεία, η ελληνική φαρμακοβιομηχανία έχει καταθέσει ένα πλαίσιο προτάσεων για τον εξορθολογισμό της φαρμακευτικής αγοράς και την αντιμετώπιση των διαχρονικών στρεβλώσεων που τη χαρακτηρίζουν και οι οποίες θέτουν φραγμούς στην ανάπτυξη της εγχώριας παραγωγής.

Είναι δεδομένο ότι όλα τα σύγχρονα κράτη ανταλαμβάνονται τη φαρμακευτική πολιτική ως

ένα τριπλό σύστημα στόχων: την προστασία της Δημόσιας Υγείας με τη διασφάλιση της πρόσβασης των ασθενών σε κάθε απαραίτητο ποιοτικό και ασφαλές φάρμακο, τη συγκράτηση των δαπανών μέσω της ορθολογικής χρήσης, κατανάλωσης και ασφαλιστικής αποζημίωσης των φαρμάκων και, τέλος, την ανάπτυξη του φαρμακευτικού κλάδου, στόχος ο οποίος τέθηκε σε δεύτερη μοίρα ειδικά τα τελευταία χρόνια της δημοσιονομικής προσαρμογής.

Η ΠΙΕΦ θεωρεί ότι η φαρμακευτική πολιτική μπορεί και οφείλει να είναι ταυτόχρονα και αναπτυξιακή πολιτική. Στο πλαίσιο αυτό έχουμε προτείνει τη διαμόρφωση ενός μνημονίου συνεργασίας με την Πολιτεία σε ικανό βάθος χρόνου και με σταθερούς κανόνες που θα ενισχύσουν την τόσο αναγκαία για τις επιχειρήσεις προβλεψιμότητα και θα επιτρέψουν το ξεδίπλωμα της αναπτυξιακής δυναμικής της εγχώριας παραγωγικής φαρμακοβιομηχανίας.

Τα βασικά στοιχεία της πρότασης αφορούν τον εξορθολογισμό της χρηματοδότησης της δημόσιας φαρμακευτικής δαπάνης και των υπέρογκων clawback που σήμερα επιβάρυνουν όλα τα φάρμακα και όχι μόνο εκείνα που ευθύνονται για την αύξηση της δαπάνης. Όμως η επιβάρυνση των γενεσιών με clawback συνιστά μια τεράστια στρέβλωση: τα γενόσημα σε καμία περίπτωση δεν αυξάνουν τη δαπάνη, αλλά εξορισμού παράγουν εξοικονομήσεις όσο περισσότερο χρησιμοποιούνται, αφού αντικαθιστούν ακριβότερα φάρμακα με ισοδύναμο θεραπευτικό αποτέλεσμα.

Αντί λοιπόν να προωθούνται τα γενόσημα, αντίθετα τιμωρούνται λόγω των υπερβάσεων του ορίου της δαπάνης που προκαλούν τα νεό-

τερα ακριβά φάρμακα. Ανέναντι σε αυτή τη στρέβλωση η ΠΙΕΦ έχει προτείνει τον επιμερισμό του ενιαίου σήμερα προϋπολογισμού της δημόσιας εξοικονομητικής δαπάνης σε τρεις επιμέρους, έναν για τα πολύ ακριβά φάρμακα του Ν.3816 που διατίθενται από τα φαρμακεία του ΕΟΠΥΥ, έναν για τα φάρμακα εντός πατέντου και έναν κοινό για τα φάρμακα εκτός πατέντου και τα γενόσημα.

Επίσης βασικό άξονα των προτάσεων της αποτελεί η διασφάλιση της παραμονής σε κυκλοφορία των οικονομικών παλαιών καταξιωμένων φαρμάκων, πολλά από τα οποία σήμερα βρίσκονται στο όριο της βιωσιμότητας λόγω των συνεχόμενων μειώσεων τιμών και των υψηλών υποχρεωτικών επιστροφών. Είναι ξεκάθαρη η ανάγκη της δημιουργίας των ελάχιστων προϋποθέσεων προκειμένου να παραμείνουν τα φάρμακα αυτά στο σύστημα και να εξακολουθούν να παράγουν εξοικονομήσεις. Στο πλαίσιο αυτό η ΠΙΕΦ έχει προτείνει την εξαίρεση από την ανατιμολόγηση όλων των οικονομικών φαρμάκων που έχουν κόστος ημερήσιας θεραπείας έως 0,20 ευρώ σε τιμή ex-factory. Η ρύθμιση αυτή θα έδινε ανάσα σε μια σειρά από παλαιά καταξιωμένα φάρμακα με πολύ χαμηλή τιμή που βρίσκονται σήμερα στο όριο της βιωσιμότητας λόγω των συνεχών μειώσεων τιμών και των δυσβάστακτων υποχρεωτικών επιστροφών rebates και clawback.

Προτείνει ακόμα τη διαμόρφωση ενός πλαισίου κινήτρων για τους επαγγελματίες υγείας και τους ασθενείς για την επιλογή γενεσιών και γενικότερα οικονομικότερων φαρμάκων. «Δυστυχώς σήμερα, ενώ όλοι ενδιαφέρονται για την αύξηση της χρήσης των γενεσιών, η αγορά είναι ρυθμισμένη με τρόπο τέτοιο ώστε η εφοδιαστική αλυσίδα να ευνοείται από τη διάθεση ακριβότερων φαρμάκων. Συγχρόνως είναι αναγκαία η ενθάρτυση και ευαισθητοποίηση των ασθενών/πολιτών για την ασφάλεια, την ποιότητα, την αξία και τα οφέλη της χρήσης των γενεσιών και γενικότερα των οικονομικών φαρμάκων. Δυστυχώς οι ελλειπώς ενημερωμένοι ασθενείς εξακολουθούν να επιλέγουν ακριβότερα φάρμακα, ενώ υπάρχουν διαθέσιμα ποιοτικά και εξίσου αποτελεσματικά οικονομικότερα γενόσημα. Εκτιμάται ότι αυτό κοστίζει στους ασθενείς περίπου 250 εκατ. κάθε χρόνο και αποτελεί ένα κόστος που στο μεγαλύτερο μέρος του θα μπορούσε να αποφευχθεί. Η ελληνική φαρμακοβιομηχανία μπορεί και πρέπει να έχει βασικό ρόλο στο νέο αυτό πλαίσιο, εγγυώμενη την καλύτερη τουλάχιστον του 60% των φαρμακευτικών αναγκών με αξιόπιστο, ποιοτικό ασφαλές, αποτελεσματικό και οικονομικά προσιτό **ελληνικό φάρμακο**», καταλήγει η ΠΙΕΦ. [SID:12602121]